

**Prezidents
Dīters F. Uhtdorfs**
Otrais padomnieks
Augstākajā prezidijā

Svētie visiem dzīves gadalaikiem

Savās bērnības atmiņās es glabāju kādu pasaules daļu, kas bija ārkārtīgi skaista katrā gadalaikā. Katrs aizgājušais mēnesis bija lielisks un brīnišķīgs. Nevainojamas ziemas dienā tikko uzsnidzis sniegs pārklāja kalnus un pilsētas ielas. Pavasara lietus noskaļoja visu un lika dabai uzplaukt. Spoža saule spīdēja mierīgās, zilās vasaras debesīs. Un iespaidīgais rudens pārveidoja dabu lieliskos oranžos, dzeltenos un sarkanos toņos. Kad biju bērns, man patika katrs gadalaiks, un pat šodien man patīk katra gadalaika raksturs un vienreizīgums.

Arī mūsu dzīvē ir gadalaiki. Daži ir silti un patīkami. Taču citi tādi nav. Dažas dienas mūsu dzīvē ir skaistas kā bildes kalendārā. Un tomēr ir arī dienas un apstākļi, kas ir par iemeslu sirdsēstiem un kas var atnest mūsu dzīvē dziļas izmisuma, aizvainojuma un rūgtuma sajūtas.

Es esmu pārliecināts, ka vienā vai otrā reizē mēs visi esam domājuši par to, ka būtu jauki dzīvot zemē, kurā valda tikai nevainojamu gadalaiku dienas, un izvairīties no nepatīkamiem brīžiem starplaikos.

Taču tas nav iespējams. Ne arī vēlams.

Kad es raugos uz savu dzīvi, ir acīmredzami, ka bieži vien lielākā izaugsme ir notikusi tad, kad es piedzīvoju grūtus brīžus.

Mūsu visugudrais Debesu Tēvs zināja: lai Viņa bērni izaugtu par tādām būtnēm, par kādām viņas tika radītas kļūt, viņām būs jāpiedzīvo grūti brīži savā mirstības ceļojumā. Mormona Grāmatas pravietis Lehijš teica, ka bez pretstatiem „nevarētu notikt taisnīgums” (2. Nefija 2:11). Patiešām, tas ir dzīves rūgtums, kas ļauj mums atpazīt, pretnostatīt un novērtēt dzīves labos brīžus. (Skat. M&D 29:39; Mozus 6:55.)

Prezidents Brigams Jangs to pašu ir pateicis šādi: „Visām saprātīgām būtnēm, kuras ir vainagotas ar slavas kroni, nemirstību un mūžīgo dzīvi, ir jāiziet cauri katram smagam pārbaudījumam, kas šim saprātīgajām būtnēm ir noteikts, lai iegūtu savu slavu un paaugstinājumu. Katrs pārbaudījums, kas var piemeklēt mirstīgās būtnes, būs jāizcieš, . . . lai sagatavotu mirstīgās būtnes izbaudīt Tā Kunga klātbūtni. . . . Katrs pārbaudījums un pieredze, kurai jūs esat gājuši cauri, ir nepieciešami jūsu glābšanai.”¹

Jautājums nav par to, vai mēs piedzīvosim grūtus laikus, bet gan — kā mēs izturēsim šīs grūtības. Mūsu dižā iespēja nemitīgi mainīgajos dzīves gadalaikos ir stingri turēties pie uzticamā Dieva vārda, jo Viņa padoms ir paredzēts ne tikai, lai mums palīdzētu izturēt dzīves vētras, bet arī lai vadītu mūs cauri šīm vētrām. Mūsu Debesu Tēvs ir devis Savu vārdu caur Saviem

praviešiem — dārgas zināšanas, kas ir paredzētas, lai vestu mūs cauri grūto laiku izaicinājumiem uz neizsakāmu prieku un spožo mūžīgās dzīves gaismu. Tā ir svarīga mūsu dzīves pieredzes daļa, kas ļauj mums atstāt spēku, drosmi un godaprātu, lai mēs stingri turētos pie patiesības un taisnīguma, neskatoties uz grūtībām, kuras mēs varētu pieredzēt.

Tie, kas ir iegājuši kristīšanas ūdeņos un saņēmuši Svētā Gara dāvanu, ir spēruši kāju uz mācekļības takas, un no viņiem tiek prasīts sekot neatlaidīgi un uzticīgi Glābēja pēdās.

Glābējs mācīja, ka saule lec „pār ļauniem un labiem un . . . [lietus list] pār taisniem un netaisniem”. (Mateja 5:45.) Dažreiz mēs nespējam saprast, kāpēc smagi un pat netaisni notikumi notiek dzīvē. Bet, kā Kristus sekotāji, mēs paļaujamies uz to: ja mēs „[meklēsim] uzcītīgi, [lūgšim] vienmēr un [būsim] ticīgi . . . visas lietas strādās kopā [mūsu] labumam, ja mēs [staigāsim] taisnīgi”. (M&D 90:24; uzsvērums pievienots.)

Kā Viņa baznīcas locekļi, kā svētie — mēs kalpojam ar prieku un labprātīgi jebkuros laika apstākļos un visos gadalaikos. Un, kad mēs tā darām, mūsu sirdis tiek piepildītas ar svētītu ticību, dziedējošu cerību un debesu žēlsirdību.

Tomēr mums ir jāizdzīvo visi gadalaiki — gan patīkamie, gan sāpīgie. Bet neatkarīgi no mūsu dzīves gadalaika, kā Jēzus Kristus sekotāji, mēs liksim savas cerības uz Viņu, tiecoties pēc Viņa gaismas.

Īsumā — mēs esam Dieva svētie, kuriem ir lemts mācīties no Viņa, mīlēt Viņu un mīlēt savus līdzcilvēkus. Mēs esam kā ceļinieki, kas iet pa svēto ceļu, pa kuru iet mācekļi, un mēs nelokāmi dodamies pretī mūsu debesu mērķim.

Tādēļ būsim svētie pavasarī, vasarā, rudenī un ziemā. Būsim svētie visos dzīves gadalaikos.

ATSAUCE

1. *Teachings of Presidents of the Church: Brigham Young* (1997), 261.–262. lpp.

KĀ MĀCĪT NO ŠĪ VĒSTĪJUMA?

Augstākais prezidijs mācīja: „Daži no dižākajiem sprediķiem tiek sludināti, dziedot baznīcas dziesmas.” (Skat. *Hymns*, ix.) Apsprīžot šo vēstījumu, apsveriet iespēju nodziedāt kopā ar tiem, kurus jūs mācāt, kādu no šīm baznīcas dziesmām vai kādu citu dziesmu par to, kā pārvarēt

likstas: „Ak svētie raugiet, cik ticības jums” (6. lpp.); „The Lord Is My Shepherd” (nr. 108 angļu val. dziesmu grāmatā); vai „Ļauj mums visiem, Dievs” (10. lpp.). Ja jūtat pamudinājumu, dalieties pieredzē par to laiku, kad nedienas jūsu dzīvē izrādījās svētība.

JAUNIEŠI

Es ļāvu savām bēdām iet

Juans Žu

Kad mana drauga brālis Čens un viņa sieva nokristījās mūsu bīskapijā, es biju ārkārtīgi priecīgs. Gadu pēc viņu kristībām viņi tikai saistīti templī, un viņu dēls, kurš nomira, pirms viņi pievienojās baznīcai, tika saistīts ar viņiem. Bija brīnišķīgi redzēt, kā Čeni aug evaņģēlijā.

Bet tad nākamajā gadā brālis Čens gāja bojā autoavārijā. Pēc negadījuma man šķita, ka viņa nāve vienmēr būs man prātā un vajās mani sapņos. Es modos ar asarām acīs un uzdevu šo jautājumu atkal un atkal: „Kāpēc? Kāpēc Tas Kungs ļāva notikt šādi tragēdijai? Kāpēc kaut kam tādām bija jānotiek ar šo brīnišķīgo ģimeni?” Vienu dienu, kad es nodarbināju sevi ar šiem jautājumiem, es paņēmu kādas nodarbības rokasgrāmatu un izlasīju šos prezidenta Spensera V. Kimbala (1895–1985) vārdus:

„Ja mēs skatītos uz mirstību kā uz vienīgo eksistences daļu, tad sāpes, bēdas, neveiksmes un īsā dzīve būtu nožēlojamas ciešanas. Bet, ja mēs uzlūkosim dzīvi kā kaut ko mūžīgu, kas sākas tālu pirmslaicīgajā pagātnē un turpinās mūžīgajā pēcnāves nākotnē, tad visus notikumus var uztvert pareizajā perspektīvā. . . .

Vai tad mēs neesam pakļauti kārdinājumiem, lai pārbaudītu savus spēkus, vai mēs neesam pakļauti slimībām, lai mācītos pacietību, vai mēs neesam pakļauti nāvei, lai mēs varētu kļūt nemirstīgi un pagodināti?”¹

Šajā brīdī es nolēmu ļaut manām bēdām iet un ielūkojos apsolītajā un iespējamā nākotnē. Savā prātā es redzēju, ka brālis Čens atkal laimīgi ir apvienojies ar savu ģimeni. Šī aina sniedza man mieru. Es zinu, ka Debesu Tēvs dos mums gudrību un drosmi, lai stātos pretī likstām.

Stāsta autors ir no Taivānas.

ATSAUCE

1. *Teachings of Presidents of the Church: Spencer W. Kimball* (2006), 15. lpp.

Kalpot visos gadalaikos

Prezidents Uhtdorfs māca, ka mums vajadzētu „kalpot ar prieku un labprātīgi jebkuros laika apstākļos un visos gadalaikos”. Kādā veidā jūs varat kalpot citiem ziemas laikā? Kādā veidā jūs varat kalpot pavasarī? Un kā ir ar vasaru un rudeni? Uzrakstiet savas domas par katru no gadalaikiem. Jūs varētu mēģināt izmantot vienu no savām idejām jau šomēnes!

Ticība, ģimene, palīdzība

Pašpalāvība

Lūdziet un studējiet šo materiālu, un piemērotā brīdī apspriediet to ar māsām, kuras apmeklējat. Uzdodiet jautājumus, kas palīdz jums stiprināt māsas, kuras apmeklējat, un padara Palīdzības biedrību par aktīvu jūsu dzīves sastāvdaļu. Vairāk informācijas skatiet: reliefsociety.lds.org.

Pašpalāvība ir spēja, apņemšanās un centieni nodrošināt personīgo un mūsu ģimeņu garīgo un laicīgo labklājību.¹

Mācoties un pielietojot pašpalāvības principus savās mājās un sabiedrībā, mums ir iespēja parūpēties par nabadzīgajiem un trūcīgajiem un palīdzēt citiem kļūt pašpalāvīgiem, tā lai viņi varētu pārvarēt grūtus brīžus.

Tā ir mūsu privilēģija un pienākums — izmantot savu izvēles brīvību, lai kļūtu garīgi un laicīgi pašpalāvīgi. Runājot par garīgo pašpalāvību un mūsu atkarību no Debesu Tēva, elders Roberts D. Heilzs, no Divpadsmit apustuļu kvorumā, mācīja: „Mēs kļūstam pievērsti un garīgi pašpalāvīgi, kad mēs ar lūgšanām dzīvojam atbilstoši savām derībām — cienīgi pieņemam Svēto Vakarēdienu, esam tempļa rekomendācijas cienīgi un ziedojam sevi, lai kalpotu citiem.”²

Elders Heilzs ieteica mums kļūt laicīgi pašpalāvīgiem, „kas arī nozīmē iegūt tālāku izglītību pēc vidusskolas vai apgūt arodu, iemācīties strādāt un dzīvot atbilstoši saviem līdzekļiem. Izvairoties no parādiem un uzkrājot naudu tagad, mēs esam sagatavoti pilna laika kalpošanai baznīcā nākotnē. Laicīgās un garīgās pašpalāvības

mērķis ir nodrošināt sevi tā, lai mēs varam palīdzēt citiem grūtībās nonākušiem cilvēkiem.”³

No Svētajiem Rakstiem

Mateja 25:1–13; 1. Timotejam 5:8; Almas 34:27–28; Mācība un Derības 44:6; 58:26–29; 88:118

No mūsu vēstures

Pēc tam, kad pēdējo dienu svētie bija sapulcējušies Soltleikas ielejā, kas tajā laikā bija izolēts tuksnesis, prezidents Brigams Jangs gribēja, lai pēdējo dienu svētie šeit plaukst un zeļ un lai izveido sev pastāvīgas dzīves vietas. Tas nozīmēja, ka svētajiem vajadzēja apgūt iemaņas, kas ļautu viņiem kļūt pašpietiekamiem. Šajos centienos prezidents Jangs paļāvās uz sieviešu spējām, talantiem, uzticību un gatavību, un viņš mudināja sievietes uzņemties noteiktus laicīgus pienākumus. Lai arī Palīdzības biedrības māsu pienākumi bieži vien šodien atšķiras no tiem, kas bija toreiz, taču principi paliek nemainīgi:

1. Mācieties mīlēt darbu un izvairieties no bezdarbības.
2. Gūstiet izpratni par sevis ziedošanu.
3. Uzņemties atbildību par savu garīgo spēku, veselību, izglītību, nodarbinātību, savām finansēm,

ēdienu un citām vajadzībām, kas nodrošina dzīvības eksistenci.

4. Lūdziet pēc ticības un drosmes, lai stātos pretī izaicinājumiem.

5. Stipriniet citus, kuriem ir vajadzīga palīdzība.⁴

ATSAUCES

1. Skat. *Handbook 2: Administering the Church* (2010), 6.1.1.
2. Roberts D. Heilzs, „Coming to Ourselves: The Sacrament, the Temple, and Sacrifice in Service”, *Liahona* un *Ensign*, 2012. g. maijs, 34. lpp.
3. Roberts D. Heilzs, „Coming to Ourselves”, 36. lpp.
4. Skat. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), 51. lpp.

Ko es varu darīt?

1. Kā es palīdzu māsām, kuras es apmeklēju, rast risinājumu tam, lai apmierinātu viņu laicīgās un garīgās vajadzības?
2. Vai mana garīgā pašpalāvība pieaug, kad es gatavojos Svētajam Vakarēdienam un ziedoju sevi, lai kalpotu?